

יהודים מתארים ביומניהם את ראשית הכיבוש הנאצי

באופן רשמי הרי זה שטח מנוגע ואין לשום חייל נאצי רשות לבוא אלינו בלי רשיון מוקדם, ורשיון כזה ניתן רק לממלאים שרות ידוע שעליהם לבוא אל הגטו לרגלי פקידותם. כל זה להלכה. אבל הבריונים שבהם אינם מורים כן. מיום יצירת הגטו החמס והשוד גברו שבעתיים. מכוסים מעין רואים ארים, הנאצים הטמאים נותנים סיפוק לתאוות לבם כאוות נפשם הרצחנית והגזלנית, שאין חקר לאינסטינקטים השפלים והמתועבים שבה.

חיים אהרן קפלן, **מגילת יסורין – יומן גטו ורשה**, ע' 439

זה שבוע תמים שהגטו מבודד מן העולם החיצוני. הוגבהו חומות הלבנים האדומות שהוקמו ברחובות התחום של הגטו. החבל כולו הומה כנחיל דבורים. בבתים ובחצרות, בכל מקום שאוזן אנשי הגסטפו אינה מגעת עדיו, מדיינים האנשים וחוקרים לדעת: מהי כוונתם האמיתית של הנאצים בהקמת רובע יהודי מבודד? כיצד נוכל להשיג אספקה? כיצד נשליט סדר בתחומינו? ואולי, לאחר הכל, יהא לנו הדבר לטובה, אולי ישאירונו מעתה לנפשנו?

מרי ברג, **גטו ורשה – יומן** (ת"א: טברסקי, תש"ו), ע' 34

אין לשער את הבהלה והחרדה שקמה ברובע היהודי. פתאום ראינו עצמנו גדורים מכל צד, מובדלים ומופרשים מתבל ומלואה, מגורשים מחברת מין האדם, מתועב גוי ש"צא צא" יקראו לו, טמאים ומצורעים שמצווה להרחיקם ולהפרישם מסביבת בני אדם, בכדי שלא יטמאו וינגעו את האווירה.

חיים אהרון קפלן, **מגילת יסורין – יומן גטו ורשה**, ע' 391-392